

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 1039 /DPSG
DATA 19.04.2010

2010, 01.05.2010

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței*”, inițiată de 16 senatori – PD-L (Bp. 11/2010).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare completarea art. 6 din *Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare*, cu un nou alineat, **alin. (3)**, în scopul interzicerii debitorului, începând cu data sesizării instanței cu o cerere de deschidere a procedurii insolvenței, de a schimba sediul social într-un județ din afara circumscripției tribunalului investit, până la soluționarea cererii.

Din *Expunerea de motive* reiese că rațiunea unei astfel de prevederi este evitarea tergiversării cauzei de către debitor, întrucât schimbarea sediului ar genera și schimbarea competenței de soluționare a cauzei, instanța inițială sesizată cu cererea de deschidere a procedurii fiind nevoită să își decline competența în favoarea instanței în circumscripția căreia se află noul sediu al debitorului.

II. Observații și propuneri

1. În ceea ce privește competența de soluționare a tuturor cererilor formulate în cadrul unei proceduri de insolvență, considerăm că aceasta aparține tribunalului în a cărui circumscripție teritorială se afla sediul debitorului la momentul deschiderii procedurii, indiferent dacă ulterior acestui moment, pe parcursul procedurii, ar interveni schimbări ale sediului.

Menținerea competenței judecătorului-sindic investit cu soluționarea cererii de deschidere a procedurii este soluția firească în contextul în care reglementarea specială în materia insolvenței, *Legea nr. 85/2006*, nu derogă de la dispozițiile procedurale de drept comun referitoare la competența generală și care, potrivit art. 149 din legea menționată, se aplică în mod corespunzător.

Subliniem că doctrina și jurisprudența relative la dispozițiile din *Codul de procedură civilă* care stabilesc competența teritorială generală (art. 6) sunt constante în a afirma că instanța competentă *ratione loci* se determină după domiciliul pârâtului din momentul introducerii acțiunii, iar „*schimbările ulterioare ale domiciliului sau reședinței nu pot avea niciun efect asupra competenței determinate inițial*”.

În sensul celor expuse anterior și în acord cu intenția de reglementare prezentată de inițiatori în *Expunerea de motive*, considerăm că existența unei practici de tergiversare a cauzelor urmare a declinărilor succesive de competență justifică o clarificare legislativă a normelor de competență teritorială pentru situația particulară în care debitorul își schimbă sediul ulterior deschiderii procedurii insolvenței.

Astfel, propunem, în completarea art. 6, următorul alineat:

„(3) *Tribunalul în a cărui circumscripție teritorială își are sediul debitorul la data sesizării instanței cu o cerere de deschidere a procedurii insolvenței rămâne competent să soluționeze cauza indiferent de schimbările ulterioare de sediu ale debitorului*”.

2. În opinia noastră, instituirea interdicției de schimbare a sediului pe durata procedurii insolvenței nu servește finalității urmărite de inițiatori, respectiv evitarea tergiversării procesului urmare declinărilor succesive de competență a instanței.

Interzicerea schimbării sediului „*de la data sesizării instanței*” prezintă indicii de neconstituționalitate, din perspectiva dispozițiilor art. 44 din *Constituția României, republicată*.

Atât timp cât debitorului nu i s-a retras dreptul de administrare, interdicția de a nu-și schimba sediul aduce atingere dreptului său de a-și conduce afacerea și, în consecință, dreptului de proprietate privată, astfel cum este acesta garantat în *Constituție*. În plus, dacă cererea de deschidere a procedurii este introdusă de creditor, interdicția nici nu poate opera de la data sesizării instanței, întrucât debitorul nu are cunoștință despre aceasta (potrivit art. 33 alin. (1) din *Legea nr. 85/2006*, „În termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului”).

Prin urmare, în situația în care se va aprecia oportună introducerea unei astfel de interdicții, pentru a evita declararea sa ca neconstituțională, apreciem că aceasta ar trebui să se aplice *numai în situația în care debitorul este în faliment*, perioadă în care nu poate desfășura decât acele activități necesare derulării operațiunilor lichidării. Opțiunea debitorului cu privire la schimbarea sediului ar trebui menținută în situația reorganizării, când debitorul își conduce, în continuare, activitatea sub supravegherea administratorului judiciar și în conformitate cu planul confirmat.

În contextul în care, astfel cum am precizat, considerăm că interdicția schimbării sediului ar putea fi menținută numai pe perioada falimentului, nu și a reorganizării, sfera de aplicare a acesteia ar trebui să fie generală și să nu acopere doar județele din afara circumscripției tribunalului investit cu soluționarea cererii de deschidere a procedurii insolvenței. În consecință, propunem eliminarea acestei sintagme din textul normei.

3. Totodată, semnalăm că dispozițiile art. 6 din *Legea nr. 85/2006* prevăd competența jurisdicțională în materia insolvenței. Textul propus de inițiatori în completarea acestui articol stabilește o interdicție de schimbare a sediului pentru debitorul supus procedurii insolvenței, iar nu un aspect de competență a instanței judecătorești. În consecință, dacă nu se agreează propunerea de revizuire a soluției legislative, prin renunțarea la interdicția propusă de inițiatori și înlocuirea ei cu o precizare a competenței jurisdicționale, propunem o replasare a textului ca articol distinct, eventual **art. 107¹**.

Referitor la perioada în care debitorului nu îi este permis să își schimbe sediul, apreciem că terminologia folosită de inițiatori, respectiv „*de la data sesizării instanței cu o cerere de deschidere a procedurii (...) până la soluționarea cererii*” poate crea confuzii. Astfel, soluționarea cererii de deschidere a procedurii insolvenței se realizează prin pronunțarea unei

sentințe prin care judecătorul-sindic fie deschide procedura generală ori simplificată, fie respinge cererea creditorilor. Or, rațiunea introducerii interdicției schimbării sediului impune ca aceasta să fie aplicabilă pe toată perioada procedurii, până la încheierea ei. În cazul falimentului, debitorul fiind radiat din registrul comerțului urmare închiderii procedurii, este greșită stabilirea unei date de la care debitorul nu ar mai fi supus acestei interdicții.

Luând în considerare precizările de mai sus, în situația în care se va considera necesară și utilă introducerea interdicției de schimbare a sediului debitorului, recomandăm reformularea textului propus de inițiator, pentru respectarea imperativelor constituționale, astfel:

„Art. 107¹ – De la data intrării în faliment potrivit art. 107, sediul social al debitorului nu mai poate fi schimbat”.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul susține adoptarea acestei propuneri legislative sub rezerva însușirii observațiilor și propunerilor de la pct. II.**

Cu stimă,

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului